

Emma Ranta
Tähtenlentoja
talviyössä

Emma Ranta

Tähtenlentoja talviyössä

SAGA Egmont

Tähdenlentoja talviyössä

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2022, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727300085

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont, Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Illalliset kartanoon

– Menkää te vain jo kotiin! Johanna lupasi Maijalle ja Kristalle viimeisten lounasasiakkaiden lähdettyä. – Voin hoitaa loput hommat itse.

– Mutta pitäähän sinunkin päästä uutta vuotta viettämään, Maija hymähti. – Ei minulla ole kiire minnekään. Lapsenlapsetkin menevät pyhiksi toisten isovanhempiensa mökille, joten tiedossa on vain omaa rauhaa.

He kaikki tiesivät, että lapsenlapset olivat Maijalle henki ja elämä. Juuri lastenlasten takia Maija halusi tehdä lyhyttä työpäivää ja lähteä alkuiltapäivästä kotiin pitääkseen huolta alakoululaisista kullamuruistaan, jotka muuten olisivat joutuneet viettämään iltapäivän tunnit yksin.

Johannalle Maijan aikataulut sopivat mainiosti, sillä lounasajan päätyttyä hän selvisi ilman Maijaa. Ja olihan hänellä Krista, taivaan lahja tämäkin näinä aikoina, jolloin monet ruokapaikat potivat työvoimapulaa. Jotkut Johannan tutut olivat jopa joutu-

neet panemaan lapun luukulle, kun eivät kerta kaikkiaan jaksaneet enää pyörittää yritystään omin voimin.

Krista oli tullut ammattikoulun viimeisenä keväänä harjoittelemaan Mortteliin, ja Johanna oli oitis tarttunut tilaisuuteen. Aikaansaava ja iloinen tyttö oli oikea unelmatyöntekijä, jota ei missään tapauksessa kannattanut päästää käsistään. Jos Johanna vain olisi pystynyt, hän olisi maksanut sekä Kristalle että Maijalle paljon parempaa palkkaa kuin nyt pystyi tekemään.

Harmi vain, ettei lounasruokala ollut hänelle itselleenkään mikään kultakaivos. Ei varsinkaan, kun pitopalvelukeikatkin olivat ainakin näin talviaikaan vähissä. Korona-aika oli opettanut ihmiset nököttämään kotona. Hautajaisiin ei enää kutsuttu kaukaisia serkunkumminkaimoja, vaan ainoastaan ne ihmiset, joiden kanssa oltiin oikeasti tekemisissä. Samanlaisella matalalla profiililla juhlittiin myös syntymäpäivät.

Jouluruoat olivat onneksi pelastaneet loppuvuoden, ja Johanna uskoi, että pystyisi maksamaan ajallaan kaikki toimistotilan pöydällä odottavat laskut. Mutta kyllä he niitä laatikoita sitten olivatkin vääntäneet oikein urakalla! Krista oli arvellut, ettei pystyisi joulunpyhinä syömään lusikallistakaan sen paremmin lanttua-, porkkana- kuin perunalaatikkoakaan. Johannakaan ei ollut erityisemmin innostunut äidin joulupöytään latomista laati-koista, vaikka äiti olikin erinomainen kokki.

He olivat tänä vuonna kokeilleet myös uusia laatikoita, ja niistä oli tullut suosittuja. Johanna oli väsännyt vielä aatonaaton aamuna erän vuohenjuusto-palsternakkapaistosta, koska monet olivat heidän joululounaallaan kehuneet sitä ja tiedustelleet, saisiko sitä jouluksi. Myös vegaaniset jouluruoat olivat menneet hyvin kaupaksi. Johanna oli kaiken kiireen keskellä mainostanut niitä somessa, ja he olivat saaneet uusia asiakkaita.

Jouluna Johannan takki oli ollut aivan tyhjä, mutta onneksi hänen ei ollut tarvinnut moneen päivään tehdä muuta kuin syödä muiden valmistama ruokaa. Nyt, kun vuosi oli vaihtumassa uuteen, hän tunsi taas olevansa täynnä virtaa. Jos hän oli selvinnyt tästä vuodesta, hän selviäisi seuraavastakin. Jotenkin.

– Ei minullakaan ole kiire minnekään, Krista vakuutti samalla, kun latoi lounaalta jääneitä leipiä pusseihin. – Kimikin on vielä töissä.

Kristan posket alkoivat punottaa aina, kun hän mainitsi melko tuoreen poikaystävänsä nimen. Krista ja Maija vilkaisivat hymyillen toisiinsa.

– Voi tuota nuorta rakkautta, Maija henkäisi. – Tulee ihan nuoruus mieleen, ajat jotka eivät enää koskaan palaa.

– Mutta onhan sinulla Tarmo! Krista muistutti.

– Onhan minulla Tarmo juu, Maija hihitti. – Olen tuntenut hänet neljäkymmentäviisi vuotta, joten sukat eivät varsinaisesti ala enää pyöriä jaloissa, kun ajattelen häntä. Mutta meidän Tarmo on ehdottomasti minulle se oikea enkä vaihtaisi häntä mihinkään.

”Meidän Tarmo” oli aarre heille muillekin. Mies kävi vähän väliä Morttelissakin panemassa paikkoja kuntoon. Kun Johanna oli miettinyt, kuka ehtisi vaihtaa salin vähän kulahtaneen tapetin uuteen, Maija oli arvellut, että Tarmo kyllä ehtisi. Johanna oli hädin tuskin ehtinyt käydä ostamassa uudet tapetit, kun mies jo oli rientänyt paikalle. Ja kun Krista oli hiljan muuttanut, kukapa muu kuin Tarmo oli kuskannut tytön kamat pakettiautollaan. Tarmon jos kenen kohdalla nimi oli osunut oikealle ihmiselle.

– Entä sinä, miten sinä otat uudenvuoden vastaan? Maija tiedusteli Johannalta. – Menetkö Pertun perässä sinne mökille?

– Enpä usko, en kerta kaikkiaan jaksa, Johanna huokaisi.

Tosiasiassa Perttu ei ollut sellaista edes ehdottanut. Mies oli kyllä joulun jälkeen maininnut, että hänen kaverinsa Teemun mökille meren rannalle oli kokoontumassa porukkaa.

– Miten sinä aiot pitää Morttelia auki? Pidätkö välipäivät vapaata? hän oli kysynyt.

Siihen Johannalla ei ollut mahdollisuutta. Toki ruokailijoiden määrä oli ollut paljon vähäisempi kuin tavallisina viikkoina, mutta oli heitä silti joka päivä riittänyt. Eivät kaikki lomailleet. Vuokra juoksi kaiken aikaa, työntekijöille piti maksaa palkat. Ei hänellä ollut varaa pitää ovia kiinni, vaan jokainen tarjolla ollut euro oli napattava talteen.

Uudenvuodenaaton ja uudenvuodenpäivän hän toki pitäisi vapaata, mutta Perttu halusi lähteä mökille jo pari päivää aikaisemmin. – Joutuisin kuitenkin olemaan yksin kotona, kun sinä olet aina töissä.

Perttu oli häipynyt edellispäivänä, eikä Johanna rehellisyyden nimissä ollut siitä erityisen harmissaan. Hän oli kaiken kiireen keskellä ollut viime aikoina varmasti huono tyttöystävä, muttei osannut tuntea siitä huonoa omaatuntoa. Mortteli oli hänelle kuin oma lapsi, ja hän halusi antaa sille kaiken aikansa.

Perttu oli joskus äkeissään arvellut, että Mortteli oli hänelle jopa tärkeämpi kuin mies itse. Johanna oli tietenkin väittänyt vastaan, mutta oikeassahan Perttu taisi olla. Jos hänen olisi pitänyt luopua jommastakummasta, valinta ei olisi ollut vaikea. Tosin miksi hänen sellainen valinta olisi pitänyt tehdä, eihän siinä olisi ollut mitään järkeä. Pitihän ihmisen työtä tehdä, ja Mortteli oli hänen työnsä.

– Ihan yksinkö siis olet pyhien seudun?

Maijan äänessä oli hitunen sääliä.

– Niinpä minä taidan olla. Hoitelen laskuja ja teen kaikenlaisia

paperihommia. Niitähän nyt loppuvuodesta riittää, vaikka varsinaisen kirjanpidon hoitaakin ammattilainen. Ja ehkä minä siivoan täällä vähän perusteellisemmin, Johanna hymähti ja katsoi keittiössä arvioivasti ympärilleen. Terveysviranomaiset olisivat milloin tahansa voineet tehdä iskun Mortteliin, eivätkä olisi löytäneet mitään moitittavaa, siitä Johanna oli aina pitänyt huolen. Yhtä ja toista tekemistä joulunaluskaaoksen jälkeen kuitenkin oli. Ruokapöytien liinat pitäisi pyykätä ja silittää, ehkä vähän pestä ikkunoita, yksi pakastimista oli tarpeen sulattaa, työtä kyllä riitti.

– Kunhan muistat levätäkin, Maija touhusi. – Olet sen sortin Duracell-pupu, että unohdat aina välillä itsesi.

– Vakuutan, ettei nyt käy niin. Aion nukkua niin pitkään kuin aamulla nukuttaa ja käydä pitkillä kävelylenkeillä. Otan kaiken irti siitä, että saan olla ihan vain itsekseni, Johanna vakuutti.

Ehkä hänen ei olisi kuulunut sanoa sillä tavalla, sillä hänelähän oli Perttu. Juuri nyt mies sai hänen puolestaan kuitenkin juhlia uuttavuotta ihan miten itse lystäisi. Pääasia, ettei Johannan tarvinnut osallistua siihen riemuun.

Kun Maija ja Krista olivat lähteneet, Johanna jäi vielä Mortteliin. Hän otti pakastimesta itselleen jäätelön ja istui ikkunapöydän ääreen syömään sitä. Ulkona alkoi jo hämärtää, ja ohikulkijat saattoivat nähdä hänet siinä autuas ilme kasvoillaan, mutta mitä väliä! Ehkä näky jopa saisi jonkun ajattelemaan, että tuossa paikassahan pitäisi käydä joskus syömässä.

Mortteli oli Johannan toteutunut unelma, eikä hän vieläkään oikein jaksanut uskoa todeksi, että tämä kaikki oli tosiaan hänen. Hän saattoi ihan itse päättää, mitä ruokaa tänään syötäisiin, minkä väriset verhot ikkunoihin laitettaisiin, millaiset lautasliinat hän valitsisi.

Joku saattoi pitää hänen valintaansa tarjota asiakkaille tavalista kotiruokaa vähän tylsänä, mutta Johanna halusi nimenomaan helpottaa toisten arkea ja tuoda nautinnollisen ruokailuhetken keskelle työpäivää. Gourmet-ruokaa tarjoavat ravintolat olivat muiden heiniä, hän tunsikin olevansa oikealla alalla kirjoittaessaan ikkunalaudalla olevalle liitutaululle seuraavan viikon ruokalista.

Ja saihan hän pitopalvelukeikoille valmistaa juhlaruokaakin. Kesähäät olivat ihaninta, mitä hän tiesi. Se tunne, joka hänet valtasi sen jälkeen, kun kaikki oli mennyt hyvin ja hän korjasi umpiväsyneenä astioita kotimatkalta, oli jotain, mihin ei voinut koskaan kyllästyä. Seuraavalle kesälle oli jo merkattu muutamat häät. Johanna odotti niitä innokkaasti.

Jäätelö loppui, mutta Johanna istui vielä haaveilemassa. Hänen päänsä kihisi suunnitelmia, mutta niitä varten olisi tarvittu lottovoitto. Kun hän joskus puhui siitä Pertulle, mies nauroi että eihän lottovoittajan olisi tarvinnut enää töitä tehdä. – Sinä tietenkin myisit Morttelin jollekin toiselle työhullulle ja vetäisit itse lonkkaa aurinkorannalla.

Sellainen oli mukavaa silloin tällöin, mutta yleensä Johanna kyllästyi joutenoloon jo päivässä tai parissa. Hän oli edellissyksynä pitänyt Morttelin kiinni viikon ajan ja lentänyt Pertun kanssa Kanarian aurinkoon. Loppuviikosta hänellä oli jo ollut ikävä töihin.

– Hullu olet, Perttu oli nauranut.

Puhelin soi keittiössä. Työpaikan puhelin, Johanna tajusi. Siihen tuli harvoin soittoja, sillä ruokalistan näki netistä ja pitopalvelutiedustelutkin tulivat yleensä sähköpostin kautta. Johanna kipaisi keittiöön ja näki ruudulla tuntemattoman numeron. Het-

ken mielessä kävi, ettei hän vastaisi, ei nyt, väsyneenä ja kotiin lähdössään. Joku kaupustelija siellä varmaankin oli.

– Täällä puhuu Jutta Wallaskoski, hyvää päivää!

Johanna raapusti nimen paperin reunaan tavallisella v-kirjaimella.

– Onhan tämä pitopalvelussa?

– Kyllä vain, lounasravintolan lisäksi minulla on myös pitopalvelu.

– Onko uudenvuodenaatto jo kovin kiireinen?

– Anteeksi mitä?

Johannan suu lokahti auki. Olihan näitä viime hetken tiedustelijoita ennenkin ollut, mutta tämä oli sentään jo todella outoa. Uudenvuodenaatto oli huomenna.

– Niin, että onko huomiseksi jo monta keikkaa? Tosin kun kuulet tarjoukseni, luulenpa että asia järjestyy. Tarvitsisimme kymmenen hengen illallistarjoilun kartanoomme.

Kartanoon?

Nyt Johanna ymmärsi, miksi nimi oli vaikuttanut jotenkin tutulta.

– Tiedät varmaan Wallaskosken kartanon? Tuplaveellä, nainen täsmensi, ja Johanna lisäsi nopeasti paperille lisäviivat aivan kuin rouva olisi voinut nähdä, että hän oli ensin kirjoittanut nimen väärin.

– Tuota, en oikein...

– Kymmenen kilometrin päässä kaupungista, olet sinä varmasti tästä ohi ajanut, tie on sentään aika vilkas.

Olihan Johanna tosiaan ajanut kartanon ohi, useastikin. Hän oli joka kerta katsonut paikkaa harmistuneena, sillä oli syntyä päästää niin hieno ympäristö rapistumaan. Jo kartanon nimikyltti tienposkessa oli ruma ja ruosteinen, ja vaikka rakennukset eivät

tietysti näkyneet maantielle kovin hyvin, maalintarpeen saattoi nähdä. Myös puutarha vaikutti villiintyneeltä. Siihen Johanna oli kiinnittänyt kesällä huomiota pyöräillessään kerran paikan ohi.

Hyvä ihme, jos hän olisi omistanut sellaisen paikan, hän olisi pitänyt sitä kuin kukkaa kämmenellä. Totta kai Johanna ymmärsi, että suuren rakennuksen ylläpito vaati rahaa, mutta sijainti oli sellainen, että vain mielikuvitus oli rajana kartanon hyödyntämiselle. Jos hän olisi saanut lottovoiton, juuri sellaiseen paikkaan hän olisi halunnut panna pystyyn ravintolatoimintaa.

Ulkorakennuksiin hän olisi rempannut majoitustilaa. Suuresta kivinavetasta olisi tullut juhlatila häille ja syntymäpäiville, parvessa olisi tanssittu. Johanna olisi halunnut paikasta rennon, mutta tyylikkään. Mitään karuselleja ja muita härpäkkeitä pihaan ei todellakaan olisi tuotu, mutta navetan takana olisi voinut käyskennellä muutama lammas ja kana. Ja eikös järvikin ollut ihan vieressä? Johanna jo melkein näki sielunsa silmin, miten kartanon vieraat teputtivat rantahietikolla ja vaihtoivat vanhanaikaisissa uimakopeissa uikkarit ylleen.

Johannan ajatukset palasivat nopeasti nykyhetkeen. Mitä rouva olikaan juuri sanonut? Ettei vain olisi ollut pilapuhelu, Johanna alkoi epäillä. Ehkä Perttu oli saanut mökillä kännipäissään kuolemattoman idean ja pannut jonkun paikalla olevista naisista soittamaan hänelle. ”Kun se on sellainen työhullu, se varmasti pissii hunajaa, kun tällaisen tarjouksen saa” mies olisi hekottanut. Mutta ei Perttukaan sentään niin julma voinut olla, Johanna arveli.

– Niin että miten olisi?

Rouvan ääni oli muuttumassa kärsimättömäksi. – Sopiiko se?

– Tuota... Tämä tuli vähän äkkiä. Uudenvuodenaatto on jo huomenna.

Kaikkien aikojen uusi vuosi vai täysi fiasko?

Johannan uuden vuoden suunnitelmat menevät uusiksi, kun hänen pitopalveluyrityksensä pyydetään viime tipassa illalliskeikalle Wallaskosken kartanoon. Vanha kartano on jäänyt retuperälle, ja omistajasuvun jäsenet ovat toinen toistaan vaikeampia tapauksia.

Johannalle kartanokeikka on vain työtä, kunnes hän huomaa Ilmarin. Mies tekee Johannaan oitis vaikutuksen, vaikka asiakkaisiin ei sovi retkahtaa – ei varsinkaan varattuna naisena. Katastrofi on valmis, kun Johannaa syytetään varkaudesta. Uudesta vuodesta on tulossa unohtumaton kokemus – hyvässä tai pahassa.

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.